

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 53/2022

03.02.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Драгоша Петрашиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику К 168/20 од 28.05.2021. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 151/21 од 03.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгоша Петрашиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику К 168/20 од 28.05.2021. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 151/21 од 03.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику К 168/20 од 28.05.2021. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђена је на новчану казну у износу од 40.000,00 динара коју је дужна да плати у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде, с тим што је одређено да ће суд, уколико окривљена изречену новчану казну не плати у наведеном року, исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљена је обавезана да плати трошкове судског паушала у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, као и да оштећеном приватном тужиоцу накнади на име стварних и нужних трошкова износ од 193.980,00 динара, у року од 5 (пет) месеци од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом оштећени приватни тужиоци АА и ББ су на основу члана 258. став 4. Законика о кривичном поступку, за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 151/21 од 03.12.2021. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца и истовремено пуномоћника окривљеног – приватног тужиоца ББ, адвоката Данила Ристића, преиначена је пресуда Основног суда

у Трстенику К 168/20 од 28.05.2021.године, само у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, који су досуђени окривљеном – приватном тужиоцу ББ, тако што је окривљена АА обавезана да приватном тужиоцу ББ на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 246.980,00 динара, у року од 5 (пет) месеци од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су у преосталом делу жалбе адвоката окривљених одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Драгош Петрашиновић, због повреде кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1 у вези члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, преиначи у целини побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2 ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА, адвокат Драгош Петрашиновић, у поднетом захтеву истиче да окривљена није имала намеру омаловажавања јер је поступала у одбрани оправданих права и интереса, односно заштите малолетних лица, њиховог физичког и психичког интегритета, те да оптужба не садржи битно обележје - субјективни елемент бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, односно намеру омаловажавања, те да је суд доношењем овакве одлуке учинио повреду кривичног закона јер дело које јој се ставља на терет није кривично дело, те је окривљену требало ослободити применом одредбе члана 170. став 4. Кривичног законика. Такође бранилац је истакао и да садржина наведених речи „цовану, сељаку“ не представља увреду према објективним схватањима средине, дајући своју анализу, контекст и значење наведених речи. Даље је истакао да и под условом да су наведене речи увредљиве, ово дело је по налажењу браниоца дело малог значаја, с обзиром да степен кривице није висок јер је реакција окривљене уследила као одбрана малолетних лица од вербалних напада и увреда и потенцијалног физичког напада на част, углед, психички и физички интегритет, као и да су штетне последице незнатне и да оно што се окривљеној ставља на терет у смислу члана 18. Кривичног законика није кривично дело.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ чини онај ко увреди другог.

По оцени овога суда, у чињеничном опису радње извршења окривљене АА, датом у изреци првостепене пресуде, наведене су све чињенице и околности које чине

законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, због којег је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом. Изрека правноснажне пресуде садржи како објективна обележја, у односу на радњу извршења (...увредила приватног тужиоца оштећеног ББ...на тај начин што се испред локала на кућном броју .. .... обратила приватном тужиоцу речима „довану, сељаку“ приближавајући му се и насрћући на њега...), тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљене, усмерен на извршење кривичног дела у питању.

Самим тим, побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца неосновано указује.

Поред наведеног, бранилац окривљене сматра да је у конкретном случају примењен закон који није требало применити јер окривљена није поступала у намери омаловажавања, па ју је требало ослободити применом одредбе члана 170. став 4. Кривичног законика. Поред тога, бранилац сматра и да кривично дело за које је окривљена оглашена кривом представља дело малог значаја, па је применом одредбе члана 18. Кривичног законика, окривљена требало да буде ослобођена од оптужбе јер степен њене кривице није висок, а штетне последице су незнатне.

Међутим, изнети наводи браниоца окривљене, по налажењу овога суда, у суштини представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, давањем сопственог чињеничног става о утврђеним чињеницама и сопствене оцене доказа, која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним одлукама и којом бранилац окривљене закључује да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, што у суштини представља побијање пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања, односно повреду закона из члана 440. ЗКП. Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, не представља дозвољен разлог у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Како повреда члана 440.ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног преко браниоца, то се Врховни касациони суд у оцену истих није упуштао.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправки
Управитељ писарнице
Марина Антонић